

Rambla 2

Si van llegir la primera part d'aquest viatge entre un balcó i un carrer, recordaran que eren les cinc de la tarda i pocs minuts, i que jo havia baixat i havia vist un senyor negre llegint el diari. En realitat he baixat pels quioscos, encara que tots els quioscos de la Rambla són el mateix repetit. I encara que me'ls sé de memòria, no puc passar mai de llarg per davant de cap d'aquests establiments: em fascinen, m'atrauen irresistiblement, m'ature a mirar-los "tots" cada vegada. Les ciutats del món estan plenes de quioscos, però no com aquestes parades tan extenses, obertes, desbordants: enlloc del món no són els quioscos de carrer aquesta exhibició desmesurada i pulcra de tots els gèneres publicables, periòdics i no periòdics, horror i ultratomba, *best-sellers* i enginyeria química, diaris, pornografia més que variada, art romànic i fascicles de metafísica aplicada. La universal set de cultura pot apagar-se ací en moltes llengües, com sap tothom, però no en català, perquè la Terra és un estrany planeta on passen fenòmens així de curiosos. Ara, mirant amunt des del centre, contra el Sol que baixa per ponent, és tot un riu de caps humans sota l'ombra dels plàtans: si puge damunt una cadira veig molt millor la superfície fluctuant, però llavors em miren. No és cert que si et puges en una cadira no et miren. ¿Totes aquestes dones que passen amb mitja dotzena de roses, vénen aposta per les flors, o les compren només perquè passaven per ací?

L'homenet vestit de negre que fa el número de llançar-se per dins la roda de ganivets, es prepara, mesura les passes, se senya i salta. Damunt del paviment de ceràmica de Miró. El rotgale de gent que el mira ja sabia què havia de passar, i per tant aplaudeix molt dèbilment i es desfà. M'agradaria ser realment foraster a la Rambla, vull dir foraster del tot, visitant innocent. Ser dona de poble que ve al

metge a la capital, ser de Madrid i haver vingut per negocis, ser alemany de vacances, japonès, mariner italià. No saber absolutament res d'aquest carrer, que fóra la primera vegada que el veig. Preguntar-me per què hi ha ací tanta gent que va amunt i avall sense objecte visible en la vida, com jo mateix. Però torne a pujar al balcó on ells —els periodistes, el fotògraf, els editors, dos col·legues— m'observaran mentre jo observe el carrer. A baix, entre els quioscos i els cossos, no se sentia tant la presència del trànsit, però des del balcó, en aquesta hora, comprenc que és excessiva, puja un desagradable petardeig permanent, i una desagradable olor d'autobusos i furgons. Mirat d'una altra manera, és com si el trànsit i el soroll dels costats fóra la doble barrera que canalitza la humanitat del centre sota els arbres. Entre columnes de vehicles, doncs, quioscos i arbres, desfila desordenada la molt esgotable varietat de l'espècie. La qual està feta d'individus, com ara jo, que quan es miren a l'espill es troben perfectament ordinaris.

En aquesta hora, tanmateix, gran part de la població laboral es troba complint horaris de treball, i el centre de la Rambla és una inacabable excursió de jubilats i d'escolars, o més ben dit dues inacabables excursions, una que baixa i una que puja, i es creuen sense xocar, pacífiques, incessants, amb aire alhora atent i relaxat. A les cinc i trenta-cinc minuts, sota el balcó es produeix un buit momentani del trànsit: per l'espai lliure avança, sola, una esplendorosa criatura en bicicleta, amb la cabellera solta, una dona visiblement perfecta mou veloç unes cuixes llarguíssimes i somriu per ella mateixa, no li deu importar si la miren o no. I tantes senyores amb flors, ¿deu ser que vénen a fer una passejadeta abans de berenar? Ara veig que, secreta-

ment, sí que esperava alguna cosa, visió, escena o persona, insòlita o exòtica. Però no valia la pena. És més instructiu contemplar aquesta massa lleugera i poc espessa, la perfecta normalitat, la qualitat de cosa ordinària que té aquest espectacle d'un carrer altrament únic: això podria ser la Rambla ara mateix. No hi ha gent guapa o gent rara, o no els veig. No ho hauria dit mai quant de personal d'aire rigorosament pagès pot circular per Barcelona ¿o és que vénen tots a passejar a aquest carrer? Hi ha rotgles d'hommes drets, recolzats a les baranes de l'escala del Metro, i xarren i fumen com en una plaça de poble. Tot es pot traslladar i repetir.

A les cinc i cinquanta minuts faig un càlcul ràpid: pel centre del carrer, sense comptar les voreres, passen una mitjana de 90 persones per minut, que si multipliquem per 60 minuts, vol dir que en una hora hauré vist passar prop de 5.500 persones, i eren aproximadament intercanviables. ¿És tan poc variada la varietat? O deu ser aquesta hora que m'ha tocat, una hora tan dòcil i mansa. Ací davant hi ha un gosset negre pelut, orellut, que ignora els passants, el número dels ganivets, els mariners i les iaies amb flors: obre les cuixes, estira el cap, s'arqueja, i es llepa allà on li dona més gust. Els grups d'escolars i de jubilats s'han fet més animosos i compactes —deu ser que van tornant als autobusos— i van tots vestits amb els mateixos *united colors of the world*, tots diferents i vius, tots iguals. Al final d'una excursió van cinc paraplàtics amb cadires de rodes. Ja sé d'on vénen tantes dones amb flors: de portar un ciri a Santa Rita, santa del dia i patrona dels impossibles. Són les sis en els rellotges de tres o quatre esglésies.

Joan F. Mira